

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Michala Bobka a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **B e H o spol. s r. o.**, se sídlem Staré Ransko 154, Krucemburk, zastoupena JUDr. Sylvou Kopeckou, advokátkou se sídlem Zborovská 1023/21, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. MPO 82928/18/61100/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 A 115/2019-204,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) zabývá zákonností opatření žalovaného o zkrácení dotace z operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost – program podpory Školící střediska (dále jen „PIK Školící střediska“) ve výši 100 %. Důvodem krácení je nesplnění podmínek poskytnutí dotace.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2017, č. j. MPO 8910/17/61400 (dále též „Rozhodnutí o poskytnutí dotace“), byla žalobkyni poskytnuta dotace na projekt č. CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_003/0000338, nazvaný *Vybudování školícího střediska společnosti B e H o spol. s r. o.* (dále též „Projekt“) z operačního programu PIK Školící střediska v maximální výši 3 536 841 Kč. V něm se žalobkyně zavázala, že k datu ukončení Projektu splní cílové hodnoty indikátorů povinných k naplnění. Tím byl podle Hlavy I., čl. XII. indikátor 50002 Nové kapacity pro školení a odborné vzdělávání MSP (dále též „indikátor 50002“)

s cílovou hodnotou v počtu 56 a datem cílové hodnoty den 8. 6. 2018. Podle Hlavy II., čl. I., odst. 4 byly určeny zvláštní povinnosti příjemce dotace takto: „*[p]okud není součástí závěrečné žádosti o platbu kolaudační souhlas, přestože je vyžadován stavebním povolením, je žadatel povinen tento nahradit např. povolením zkušebního provozu, nebo povolením předčasného užívání stavby. Kolaudační souhlas je pak příjemce dotace povinen doložit nejpozději 18 měsíců od data skutečného ukončení projektu. Tato povinnost se týká pouze projektů, u kterých byly výdaje na stavební práce podléhající stavebnímu povolení zahrnuty příjemcem dotace do žádosti o platbu. Porušení této povinnosti může být správcem daně postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % částky celkově proplacené dotace.*“ Dále podle Hlavy II., čl. I., odst. 10: „*[p]říjemce dotace se zavazuje k naplnění cílové hodnoty indikátoru povinného k naplnění, tj. 50002 Pokud příjemce dotace nesplní stanovou cílovou hodnotu indikátoru a nepožádal v minulosti o její úpravu ... Řídící orgán uplatní postup dle § 14e Rozpočtových pravidel, při zohlednění limitů stanovených níže, a to u žádosti o platbu za poslední etapu projektu*“; toto ustanovení poté uvádí, že pokud je procentuální naplnění cílové hodnoty indikátoru menší než 20 %, procento snížení způsobilých výdajů bude 100 %.

[3] Dne 30. 6. 2018 žalobkyně požádala o vyplacení částky 3 103 320,64 Kč. Opatřením ze dne 24. 10. 2018, č. j. MPO 77426/18/61100/61150 (dále též „Opatření“), nicméně žalovaný rozhodl o zkrácení poskytnuté dotace ve výši 100 %. Důvodem krácení bylo, že žalobkyně v rozporu s Hlavou II., čl. I. odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace nedoložila k závěrečné žádosti o platbu žádný z vyžadovaných dokumentů, jímž je kolaudační souhlas, nebo dokument jej nahrazující (povolení k užívání, anebo zahájení zkušebního provozu). Žalobkyně doložila pouze odborné posudky (certifikáty) autorizovaného inspektora vyhotovené dne 3. 6. 2018 pod č. j. BeHo/01/06/2018/Dv a č. j. BeHo/02/06/2018/Dv (dále též „Certifikát AI“).

[4] Proti Opatření podala žalobkyně námitky, o nichž rozhodla ministryně průmyslu a obchodu (dále „ministryně“) v záhlaví označeným rozhodnutím. Ministryně námitkám nevyhověla. Uvedla, že nelze porovnávat podmínky a rozhodovací praxi v odlišných programech podpory. Každý program podpory má totiž stanovené specifické podmínky a odlišné indikátory povinné k naplnění. Cílem projektu je vytvořit nové kapacity pro školení, resp. počet osob, které se mohou vzdělávat v jednom okamžiku. Datem splnění této cílové hodnoty je den 8. 6. 2018. Uvedená kapacita má vzniknout výstavbou nového školicího střediska, resp. nástavbou na již existující nemovitosti. Tato výstavba přitom podléhá stavebnímu povolení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“). Proto podléhá i schopnost užívání stavby kolaudaci podle zmíněného zákona. V případě, že by nemovitost byla užívána bez kolaudačního souhlasu vydaného stavebním úřadem, dopustil by se příjemce dotace přestupku. Kolaudaci je přitom možné nahradit povolením zkušebního provozu, nebo povolením předčasného provozu, nikoli však certifikátem autorizovaného inspektora. Cílem Projektu je využívat od okamžiku ukončení projektu vybudované středisko, což certifikát autorizovaného inspektora neumožňuje. Jelikož nebylo uděleno povolení k užívání stavby, nebyl ve stanoveném termínu splněn závazný indikátor. Proto došlo podle Hlavy II., čl. I., odst. 10 ke krácení dotace ve výši 100 %. Konečně k námitkám týkajícím se dlouhého schvalovacího procesu ministryně uvedla, že v souladu s Rozhodnutím o poskytnutí dotace mohla žalobkyně realizovat Projekt již ode dne 9. 6. 2015. S podmínkou, že doba realizace Projektu nesmí překročit 3 roky, a tudíž

pokračování

musí být ukončen do 8. 6. 2018, přitom žalobkyně byla seznámena před podáním žádosti o podporu a souhlasila s ní.

[5] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení uvedeného rozhodnutí ministryně. Předně namítla, že předložila certifikát autorizovaného inspektora, jenž je způsobilý nahradit předložené kolaudační souhlas. V tomto směru odkázala na ustanovení Hlavy II, čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, jež užívá zkratku „např.“ s následujícím výčtem dokumentů, z čehož lze dovodit, že uvedený výčet je demonstrativní a zahrnuje dokumenty osvědčující způsobilost stavby pro užívání. Podle jejího názoru tak přílohou závěrečné žádosti mohou být i jiné dokumenty způsobilé doložit stejnou skutečnost. Takovým dokumentem je i jí doložený certifikát autorizovaného inspektora, který nahrazuje závěrečnou prohlídku. Prokazuje, že stavba je způsobilá k řádnému a bezpečnému používání pro účel, ke kterému byla navržena a schválena v souladu s dokumentací pro stavební povolení. Poukázala přitom na jiné dotační projekty, kde žalovaný certifikát autorizovaného inspektora uznal za dokument způsobilý nahradit kolaudační souhlas, a to konkrétně na projekt č. CZ.01. 3. 10/0.0/0.0/15_010/0000316, nazvaném *Zlepšení tepelně technických vlastností budov výrobního areálu společnosti II.* (dále „projekt Zlepšení“) a č. CZ.01. 1. 02/0.0/0.0/15_002/0000339, nazvaném *Vybudování centra průmyslového výzkumu, vývoje a inovací společnosti B e H o spol. s r. o.* (dále „projekt Vybudování“). Podle jejího názoru nelze identický požadavek posuzovat v různých projektech diametrálně odlišně. Žalobkyně dále namítla, že postup žalovaného je v rozporu s účelem a smyslem dotačního procesu a časové posloupnosti předmětného projektu. V tomto směru poukázala na dlouhý schvalovací proces ze strany žalovaného, v jehož důsledku fakticky přišla o dva roky z lhůty pro realizaci Projektu a doložení jeho ukončení. S ohledem na tyto okolnosti mimo kontrolu žalobkyně a vzhledem k časové náročnosti kolaudačního řízení bylo na hranici možnosti získat souhlasná stanoviska správních úřadů nutná pro vydání kolaudačního souhlasu. Žalovaný rovněž žalobkyni zamítl žádost o změnové řízení na prodloužení lhůty k doložení kolaudace stavby z důvodu dlouhé administrace projektu, ačkoli v projektu Zlepšení bylo stejné zdůvodnění uznáno a lhůta prodloužena. Podmínky realizace Projektu žalobkyně tak jsou dle jejího názoru ve vztahu k podmínkám jiných příjemců – kteří mohli využít celou lhůtu – nerovné. Žalobkyně rovněž namítla, že nejednoznačnost či neurčitost dotačních podmínek nemá jít k tíži příjemce dotace jakožto slabší strany, což se však v posuzovaném případě stalo. Žalobkyni se dostalo ze strany žalovaného rozdílných pokynů, což ve spojení se spornou interpretací podmínek dotace mělo vést k vydání nezákonného napadeného rozhodnutí.

[6] Městský soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 A 115/2019-204, žalobu zamítl. Předně uvedl, že na dotaci není právní nárok. Rozhodnutí o poskytnutí dotace je toliko závazný příslib poskytovatele dotace, že užije své volné správní uvážení ohledně poskytnutí dotace určitým způsobem, tedy že dotaci příjemci poskytne při splnění daných podmínek. Městský soud následně uvedl, že v Rozhodnutí o poskytnutí dotace je stanovena závazná podmínka poskytnutí dotace doložit k závěrečné žádosti o platbu kolaudační souhlas, případně jej nahradit např. povolením zkušebního provozu nebo povolením předčasného užívání stavby. Tu žalobkyně nedodržela, neboť nepředložila žádný z těchto dokumentů. Rozhodnutí o poskytnutí dotace navíc fakticky neumožňovalo, aby byl požadovaný kolaudační souhlas nahrazen certifikátem autorizovaného inspektora, který doložila žalobkyně. Podle názoru městského soudu jsou

veřejnoprávní povolení uvedená v demonstračním výčtu ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace oprávněními k užívání stavby, jež vydává stavební úřad; jedná se tedy o rozhodnutí, jimiž stavební úřad osvědčuje způsobilost stavby k užívání. Certifikát autorizovaného inspektora však není veřejnoprávním povolením, které by v rovině povinností dle stavebního zákona opravňovalo žalobkyni k užívání stavby. Z žádného ustanovení stavebního zákona navíc neplyne, že by certifikát nahrazoval kolaudační souhlas, resp. se mu stavěl na roveň. Naproti tomu předčasné užívání stavby či zkušební provoz podle § 123 a § 124 stavebního zákona, jež jsou přípustnými alternativami kolaudačního souhlasu podle Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, vždy vyžadují veřejnoprávní povolení stavebního úřadu. Užívání stavby v žádném režimu podle stavebního zákona tak k datu 8. 6. 2018 nebylo povoleno. K námitce žalobkyně, že v případě projektů Zlepšení a Vybudování byl certifikát autorizovaného inspektora uznán, poté městský soud uvedl, že tyto projekty byly realizovány v rámci jiných dotačních programů. Každý program podpory má vlastní podmínky, specifika a cíle, a proto nelze projekty v rámci různých programů porovnávat. Programy podpory u projektů Zlepšení a Vybudování přitom nestanovovaly povinnost, jež by byla obsahově shodná s tou, jež je stanovena v Hlavě II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, a navázána na dosažení indikátoru povinného k naplnění.

[7] Městský soud dále odmítl námitku žalobkyně, že s ohledem na složitost řízení nebylo možné předložit společně se závěrečnou žádostí o platbu kolaudační souhlas. Žalobkyně se podle městského soudu omezila pouze na obecné tvrzení o obtížnosti získání závazných stanovisek, aniž by soudu doložila, jaké konkrétní skutečnosti jí bránily v předložení kolaudačního souhlasu do uvedeného data. Ten nedoložila ani později. Stejně tak žalobkyně netvrdila a ani neprokázala, jaké skutečnosti jí bránily v předložení povolení k užívání, nebo zahájení zkušebního provozu, jež jsou dle Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace akceptovanými alternativami ke kolaudačnímu souhlasu z důvodu jednoduššího dosažení indikátoru 50002. Městský soud v tomto kontextu dále uvedl, že ve Výzvě I k operačnímu programu PIK Školící střediska bylo stanoveno, že doba realizace projektu nesmí překročit 3 roky od data přijatelnosti projektu. Žalobkyně tudíž byla již před podáním žádosti o podporu seznámena s podmínkami ukončení projektu, přičemž ve své žádosti uvedla jako předpokládané zahájení jeho realizace den 9. 6. 2015 a předpokládané datum jeho ukončení den 8. 6. 2018. Projekt tudíž mohl být fakticky uskutečňován od 9. 6. 2015. Den 8. 6. 2018 byl následně závazně stanoven jako datum ukončení projektu Rozhodnutím o poskytnutí dotace, který žalobkyně elektronicky podepsala.

[8] Městský soud odmítl i námitku, jež se týkala nejednoznačnosti a neurčitosti samotných dotačních podmínek, neboť žalobkyně neuvedla, jaké konkrétní podmínky měly těmito vadami trpět a jak jí má být neurčitost a nejednoznačnost přičtena k tíži. Ze stejného důvodu městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že v rámci jednotlivých projektů byly dány rozdílné pokyny ze strany žalovaného, které ve spojení se spornou interpretací dotačních pravidel vedly k vydání nezákonného napadeného rozhodnutí. Rovněž v tomto případě žalobkyně pouze obecně namítla sporný výklad dotačních pravidel, přičemž nespecifikovala ani pokyny, které podle ní byly vydány odlišně než u jiných projektů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[9] Rozsudek městského soudu napadá žalobkyně (stěžovatelka) v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka předně namítá, že městský soud se nevypořádal se všemi jejími argumenty v podané žalobě, resp. její argumentaci zcela zjednodušil a bagatelizoval, když selektivně vybral jen některé otázky. To podle jejího názoru založilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[11] Jednotlivé dílčí námitky pak stěžovatelka vyčlenila do 4 okruhů, jimiž reaguje na jednotlivé části rozsudku městského soudu. V prvním okruhu stěžovatelka uvedla, že ačkoli není na poskytnutí dotace právní nárok, je nutné, aby poskytovatel dotace vymezil podmínky jejího poskytnutí tak, aby se nevyskytovaly rozpory při jejím výkladu a pravidla poskytování dotací byla jasná a předvídatelná. Stěžovatelka namítá, že se nachází v pozici slabší strany, a proto má za to, že nejednoznačnost či neurčitost dotačních podmínek nemá jít k její tíži.

[12] Stěžovatelka v rámci druhého okruhu námitek zpochybňuje správnost právního posouzení splnění podmínek poskytnutí dotace, pokud jde o naplnění indikátoru 50002. Podle jejího názoru městský soud nereflektoval znění těchto podmínek a přistupoval k nim přepjatě formalisticky a k tíži stěžovatelky. Stěžovatelka zpochybňuje právní závěr městského soudu, že jediným možným dokumentem, který mohl být předložen k závěrečné žádosti, byl kolaudační souhlas, ev. povolení zkušebního provozu, nebo povolení předčasného užívání stavby. Z ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace podle ní vyplývá, že uvedené dokumenty nejsou stanoveny taxativním výčtem, nýbrž výčtem demonstrativním (jak je patrné z použité zkratky „např.“). Přílohou závěrečné žádosti tak mohou být i jiné dokumenty, které jsou způsobilé doložit stejnou skutečnost, již je způsobilost stavby pro užívání. Takovým dokumentem je s ohledem na svoji povahu i certifikát autorizovaného inspektora, neboť fakticky osvědčuje, že je stavba způsobilá k řádnému a bezpečnému užívání, a jako takový představuje hlavní podkladový dokument pro vydání kolaudačního souhlasu. Vedle toho stěžovatelka opětovně poukázala na projekt Zlepšení a projekt Vybudování, v nichž žalovaný certifikát autorizovaného inspektora akceptoval. V uvedeném jednání stěžovatelka spatřuje porušení principu předvídatelnosti správního rozhodování a principu rovnosti. Žalovaný hodnotí stejné přílohy za skutkově a právně shodných situací odlišným způsobem. Městskému soudu poté vytýká, že uvedenou skutečnost odbil pouhým tvrzením, že každý projekt má své specifické požadavky. Konečně stěžovatelka poukázala na výrazné porušení kontinuity podmínek operačního programu PIK Nemovitosti (správně zřejmě operační program PIK Školící střediska) mezi následujícími výzvami. To spatřuje v tom, že předchozí výzva sice neobsahovala současné ustanovení dotačních podmínek se zkratkou „např.“ (Hlava II., čl. I., odst. 4), poskytovala však lhůtu 18 měsíců od předání stavby na provedení kolaudačního řízení. Stěžovatelka konečně rozporuje i závěr, dle něhož je cílem Projektu využívat vybudované školící středisko od okamžiku ukončení projektu. Určení okamžiku, od něhož začne dané stavby užívat, je totiž pouze na jejím rozhodnutí, přičemž jí nemůže být žalovaným nařízeno.

[13] V třetím okruhu kasačních námitek stěžovatelka opětovně uvádí, že postup žalovaného je v projednávané věci v rozporu s účelem a smyslem dotačního procesu. Městskému soudu vytýká, že ačkoli jsou ze správního spisu patrné údaje, z nichž plyne existence prodlevy na straně žalovaného, svůj závěr založil pouze na konstatování, že stěžovatelka svá tvrzení ničím nepodložila. Konkrétně uvádí, že ačkoli byla předběžná žádost podána již 7. 6. 2015, obdržela Rozhodnutí o přiznání dotace až dne 7. 2. 2017. V důsledku zdržení na straně žalovaného tak byla reálná zbývající lhůta na realizaci projektu od okamžiku vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace kratší než lhůta stanovená pro provedení kolaudace (tj. 18 měsíců) v případě, že je kolaudační souhlas nahrazen (Hlava II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace). Získání potřebných stanovisek dotčených orgánů pro získání kolaudačního souhlasu, povolení zkušebního provozu či povolení užívání tak bylo na hranici nemožnosti.

[14] V rámci čtvrtého okruhu žalobních námitek stěžovatelka uvádí, že v žalobě namítanou nejednoznačnost dotačních podmínek jednoznačně vymezila. Opětovně přitom odkázala na část kasační stížnosti, jež se týká naplnění indikátoru 50002, a konkrétně ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, pokud jde o tam vymezené dokumenty, které musí být předloženy k závěrečné žádosti o platbu. Městský soud se tudíž nevypořádal s veškerou její argumentací, resp. „zcela záměrně přehlédl stěžovatelkou namítané vady v postupu správních orgánů“, když se jejími námitkami odmítl věcně zabývat s poukazem na to, že stěžovatelka neuvedla, jaké podmínky měly uvedenou vadou trpět a jak má být daná vada přičtena k její tíži.

[15] Stěžovatelka na závěr namítla rovněž porušení principu přiměřenosti, pokud jde o zkrácení částky dotace ve výši 100 %. Konkrétně uvedla, že napadený rozsudek městského soudu je nesprávný z důvodu, že nereflektuje usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, podle něhož je nutné při krácení dotace vycházet ze zásady přiměřenosti. To se přitom podle stěžovatelky v projednávané věci nestalo, neboť správní orgány nižších stupňů měly věc posoudit mechanicky a přistoupit ke krácení ve výši 100 %, aniž by své rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodnily.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou. Uvedl, že se stěžovatelka dopouští zásadní výkladové chyby, pokud tvrdí, že ke splnění indikátoru 50002 mohla doložit rovněž jiný dokument osvědčující způsobilost stavby pro užívání. Účelem doložení daných dokumentů totiž není prokázat, že je stavba pouze způsobilá pro užívání, nýbrž též že v souladu s právními předpisy užívána být může, a může tedy sloužit svému účelu. Účelem dotace tak nebylo jen provedení stavby, ale rovněž její následné využívání, pro které jediné má smysl budování školicího střediska provádět. To však posudek autorizovaného inspektora neumožňuje. Podle názoru žalovaného navíc stěžovatelka ani v kasační stížnosti nijak nerozvádí údajnou nejednoznačnost či neurčitost konkrétních dotačních podmínek. K námitce časové prodlevy při schvalování dotace poté žalovaný uvedl, že nic nebránilo stěžovatelce realizovat projekt již od 9. 6. 2015, kdy podala předběžnou žádost o podporu, neboť od tohoto dne mohly vznikat způsobilé výdaje projektu. Pokud se stěžovatelka rozhodla počkat na vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace, šlo pouze o její rozhodnutí a na její odpovědnost. Kromě toho žalovaný namítl, že kasační stížnost z velké části pouze opakuje v žalobě uvedená tvrzení, aniž by uváděla, s jakými závěry městského soudu nesouhlasí

pokračování

a z jakých důvodů. Podle jeho názoru takové důvody kasační stížnosti nejsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné. K namítanému porušení principu proporcionality se žalovaný vyjádřil tak, že danou argumentaci by si bylo možné představit v případě, že kolaudační souhlas byl doložen nikoliv k datu stanovenému v Rozhodnutí o poskytnutí o dotace, ale až v rámci administrace žádosti o platbu. Stěžovatelka nicméně nedoložila kolaudační souhlas ani následně, namísto toho se rozhodla nahradit předepsaný dokument jiným a dovolávat se jeho přípustnosti. Stěžovatelka tak měla vědomě porušit dotační podmínky, ačkoli s jejich zněním byla od počátku seznámena a souhlasila s nimi.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Kasační stížností se NSS zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Nepřípustná je nicméně v rozsahu kasační námítky týkající se tvrzeného porušení principu přiměřenosti při krácení dotace ve výši 100 %. Tato námitka nebyla uplatněna v žalobním řízení před městským soudem, ač tak stěžovatelka učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se nejedná o otázku, k níž by městský soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, nelze s ohledem na zásadu koncentrace řízení ve správním soudnictví (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) tuto kasační námitku v řízení o kasační stížnosti přezkoumat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155). Ze stejného důvodu je nepřípustná i námitka porušení kontinuity podmínek operačního programu mezi následujícími výzvami, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že předchozí výzva měla poskytovat lhůtu 18 měsíců od předání stavby na provedení kolaudačního řízení. Ani tato námitka nebyla uplatněna v žalobním řízení, ač tak stěžovatelka učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nelze ji proto v řízení o kasační stížnosti přezkoumat.

[18] Pokud jde o zbylé námítky, NSS předně uvádí, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu (v tomto případě městského soudu v Praze), neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Ve značné části kasační stížnosti však stěžovatelka pouze opakuje námítky žalobní, aniž by polemizovala s právními názory vyslovenými v napadeném rozsudku. Řízení o kasační stížnosti však není pokračováním řízení o žalobě. Je samostatným řízením o mimořádném oprávněm prostředku poté, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. NSS přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64, odst. 21). V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05), není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). NSS proto z kasační stížnosti vyčlenil ty námítky, které jsou způsobilé věcného projednání, a v míře obecnosti, v jaké byly uplatněny, je vypořádal.

[19] NSS přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti. Neshledal

přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[21] NSS se nejprve zabýval stěžovatelkou namítnutou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Tuto vadu spatřuje stěžovatelka v tom, že se městský soud nevypořádal se všemi jejími argumenty, resp. její argumentaci „zcela zjednodušil a bagatelizoval“, když selektivně vybral jen některé otázky. Stěžovatelka nicméně nekonkretizuje, které námitky městský soud opomenul vypořádat. Tuto specifikaci provádí pouze v rámci čtvrtého okruhu kasačních námitek, jemuž se NSS věnuje samostatně dále. Na tomto místě proto NSS posoudil celkovou přezkoumatelnost rozsudku městského soudu a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

[22] Z judikatury NSS plyne, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Povinností soudu je tak řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tak je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Absence odpovědi na konkrétní argument stěžovatelky tudíž nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského (městského) soudu. Je podstatné, aby soud předložil vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vznesených námitek vyvrací. Tento postup je přitom v souladu s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[23] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný a jaké důvody jej vedly k jím dosaženému závěru. Proti žalobní argumentaci městský soud postavil vlastní ucelený argumentační systém, který obsahově vyvrací všechny stěžejní body žaloby, čímž dostál požadavkům uvedené judikatury. Městský soud se konkrétně obsahově vypořádal jednak s otázkou splnění dotačních podmínek a jejich výkladem s ohledem na možnost nahradit kolaudační souhlas certifikátem autorizovaného inspektora ve smyslu Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace (body 24 až 32 napadeného rozsudku), a dále i s rozdílným rozhodováním žalovaného v případě projektů realizovaných v rámci jiných dotačních programů (body 33 až 36 napadeného rozsudku) a tvrzenou časovou obtížností získání kolaudačního souhlasu s ohledem na vydání Rozhodnutí o přiznání dotace až v roce 2017 (bod 37 napadeného rozsudku). Právě tyto otázky představují jádro žalobní argumentace, jež nyní stěžovatelka opětovně uvádí v kasační stížnosti. Zbylé námitky

pokračování

městský soud vypořádal s ohledem na jejich nedostatečnou konkretizaci (body 38–39 napadeného rozsudku).

[24] Z odůvodnění napadeného rozsudku jsou tudíž seznatelné důvody, jimiž se městský soud vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

III. B. Nejednoznačnost dotačních podmínek a otázka jejich splnění stěžovatelkou

[25] NSS následně přezkoumal námitky uvedené stěžovatelkou v rámci prvního a částečně druhého okruhu kasační stížnosti, neboť ty spolu úzce souvisí. V prvním vymezeném okruhu kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že nejednoznačnost dotačních podmínek jí nesmí jít k tíži. Nesprávný výklad dotačních podmínek poté namítá v první části druhého okruhu kasační stížnosti s ohledem na posouzení otázky, zda byly v projednávané věci dotační podmínky splněny, když stěžovatelka namísto kolaudačního souhlasu předložila certifikát autorizovaného inspektora.

[26] Stěžovatelce lze přisvědčit, že přetrvávající nejednoznačnost dotačních podmínek by neměla jít k tíži příjemce dotace. Z ustálené judikatury NSS plyne, že to je poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má příjemce dotace povinnost se pohybovat. Pokud tedy poskytovatel dotace zvolí při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky vyplývající z již ustálené zásady, dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků jakožto slabší strany (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016-32; či rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68). Mělo by se však jednat o neurčitost či nejasnost zcela zásadních otázek, která není standardním výkladem odstranitelná, a to ani v kontextu dalších částí podmínek či související právní úpravy (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Afs 191/2019-33).

[27] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka nejednoznačnost a neurčitost dotačních podmínek spojuje s ustanovením Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, pokud jde o dokumenty, které lze předložit k závěrečné žádosti o platbu namísto kolaudačního souhlasu. V projednávané věci došlo ke zkrácení dotace ve výši 100 % z důvodu nesplnění povinnosti plynoucí z tohoto ustanovení, jelikož stěžovatelka ke své závěrečné žádosti o platbu nedoložila kolaudační souhlas, ani povolení užívání, ani povolení zkušebního provozu. Stěžovatelka doložila pouze certifikát autorizovaného inspektora. Dovolává se toho, že Hlavy II, čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace umožňuje kolaudační souhlas „nahradit“ výčtem dokumentů uvozených slovem „např.“. Podstatou argumentace stěžovatelky tudíž je, že z důvodu nejednoznačnosti uvedeného ustanovení je nutné dotační podmínky vykládat tak, že umožňují nahradit kolaudační souhlas rovněž předložením certifikátu autorizovaného inspektora. Ten totiž obdobně jako dokumenty uvedené v odst. 2 osvědčuje způsobilost

stavby pro užívání. Ze strany stěžovatelky v takovém případě nedošlo k porušení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, a proto opatření žalovaného o zkrácení dotace není zákonné.

[28] NSS dospěl k závěru, že ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace je dostatečně určitá, pokud jde o dokumenty, musí příjemce dotace předložit společně se závěrečnou žádostí o platbu. Takovým dokumentem není certifikát autorizovaného inspektora, který předložila stěžovatelka. Městský soud tudíž dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí žalovaného o zkrácení dotace je zákonné, neboť stěžovatelka nesplnila závaznou podmínku pro poskytnutí dotace.

[29] Se stěžovatelkou lze souhlasit, že ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace obsahuje neuzavřený (demonstrativní) výčet dokumentů, jimiž lze při podání závěrečné žádosti o platbu nahradit kolaudační souhlas. To je ostatně zřejmé již ze zkratky „např.“, jež výčet dokumentů obsažený v tomto ustanovení uvozuje. Uvedené však neznamená, že kolaudační souhlas lze „nahradit“ jakýmkoli dokumentem. Výklad dotačních podmínek je nutné provádět s ohledem na cíl a účel dotace, tedy tak, aby byl dotační projekt realizován a mohl sloužit svému účelu. K vyhodnocení, zda došlo ke splnění určitého projektu, slouží indikátor povinný k naplnění, s nímž je tato povinnost provázána. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že v projednávané věci byl rozhodný indikátor 50002, který byl již v žádosti o poskytnutí dotace definován následovně: *„Nově vzniklé kapacity školících a vzdělávacích středisek. Kapacitou se rozumí maximální počet osob, které se mohou v jednom okamžiku školit/vzdělávat“*.

[30] V tomto kontextu je poté nutné vykládat i sporné ustanovení dotačních podmínek. Pokud Hlava II., čl. I., odst. 4 umožňuje kolaudační souhlas „nahradit“ jiným dokumentem, je potřeba toto ustanovení dotačních podmínek vykládat tak, že nahrazení kolaudačního souhlasu musí vést k naplnění indikátoru 50002 v požadované cílové hodnotě (56) a k požadovanému datu (8. 6. 2018). To v kontextu projednávané věci znamená předložit takový dokument, který od uvedeného data *umožňuje užívání realizované stavby pro vyžadovaný účel*. Kromě kolaudačního souhlasu takové užívání umožňují povolení výslovně uvedená v Hlavě II., čl. I., odst. 4: předčasné užívání stavby dle § 123 stavebního zákona, nebo zkušební provoz dle § 124 stavebního zákona; ne však certifikát autorizovaného inspektora. Získání certifikátu autorizovaného inspektora totiž neprokazuje, že bude indikátor 50002 skutečně dosažen, a tedy že dojde rovněž k naplnění účelu dotace. Certifikát autorizovaného inspektora předně neumožňuje užívání stavby, jelikož slouží pouze jako podklad, ze kterého stavební úřad „může“ vyjít a ve smyslu § 122 odst. 6 stavebního zákona upustit od závěrečné prohlídky. Certifikát autorizovaného inspektora navíc může být vydán i bez doložení souhlasných závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů, jež jsou nezbytná k povolání užívání stavby. To je i případ stěžovatelkou doloženého Certifikátu AI. Certifikát autorizovaného inspektora tudíž neprokazuje, že indikátor 50002 byl či bude dosažen, tedy že skutečně vzniknou nové kapacity, jež bude možné využít ke školení či vzdělávání požadovaného počtu osob. Proto nepředstavuje rovnocenný dokument, který by mohl ve smyslu Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace kolaudační souhlas „nahradit“ tak, aby nejpozději k datu skončení projektu byl indikátor 50002 dosažen.

pokračování

[31] Na tomto závěru nic nemění ani zkratka „např.“ uvedená v Hlavě II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Z výše uvedeného je zřejmé, že výčet dokumentů je sice demonstrativní, možnost nahradit kolaudační souhlas podle tohoto ustanovení se však vztahuje pouze k veřejnoprávním povolením užívání stavby podle stavebního zákona. Jak bylo uvedeno, certifikát autorizovaného inspektora takovým dokumentem není. Nelze jej proto považovat za dostatečný dokument, který by mohl nahradit kolaudační souhlas pro účely splnění povinnosti podle Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o přiznání dotace.

[32] Nepřiléhavý je rovněž argument stěžovatelky, že cílem Projektu nemůže být využívání školicího střediska od ukončení projektu, neboť určení okamžiku, od něhož začne vybudované školicí středisko využívat, závisí pouze na jejím rozhodnutí. Rozhodující totiž není okamžik, kdy skutečně dojde k zahájení školení/vzdělávání požadovaného počtu osob, nýbrž to, jestli je k tomu stavba k požadovanému datu způsobilá. Právě k tomu slouží naplnění indikátoru 50002. Podstatou povinnosti dosáhnout indikátor 50002 k požadovanému datu tedy je, aby mohlo školicí středisko sloužit svému účelu, tedy školení a vzdělávání osob. Jak bylo přitom uvedeno, k tomu je nezbytné některé z veřejnoprávních povolení užívání stavby.

[33] NSS připomíná, že v případě Projektu měl být indikátor 50002 naplněn ke dni 8. 6. 2018. Interpretace, které se stěžovatelka dovolává, není možná, neboť by byly získány a předloženy pouze dokumenty, které jeho dosažení k uvedenému datu ve skutečnosti neumožňují. Při absenci jakéhokoli speciálního ustanovení, jež by výslovně stanovilo jinak, by takový výklad mohl vést k tomu, že z rozpočtu budou vypláceny prostředky na projekty, které nebudou nikdy realizovány a sloužit k účelu, ke kterému byly poskytnuty. Neobstojí tedy ani poukaz stěžovatelky na předchozí výzvu operačního programu Nemovitosti, jež měla obsahovat speciální ustanovení, které poskytovalo lhůtu 18 měsíců od předání stavby na kolaudační řízení. Nejen, že se v projednávaném případě jedná o jiný operační program (konkrétně PIK Školicí střediska), především pak žádné takové ustanovení v dotačních podmínkách rozhodných pro projednávanou věc neexistuje. Námitka stěžovatelky, že přílohou závěrečné žádosti může být i certifikát autorizovaného inspektora, neboť je způsobilý doložit stejnou zkušenost jako kolaudační souhlas, tudíž není důvodná.

[34] Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že městský soud nereflektoval znění dotačních podmínek a přistupoval k nim přepjatě formalisticky. Z uvedeného je naopak zřejmé, že znění dotačních podmínek bylo městským soudem náležitě posouzeno, přičemž jejich výklad ze strany městského soudu je věcně správný.

III. C. Rozdílné zacházení při realizaci různých projektů žalovaným

[35] Důvodné nejsou ani zbýlé námitky stěžovatelky uvedené v rámci druhého okruhu kasační stížnosti, jež se týkají rozdílného postupu žalovaného při hodnocení různých projektů. Stěžovatelka konkrétně namítá, že žalovaný v případě projektu Zlepšení a projektu Vybudování certifikát autorizovaného inspektora přijal, zatímco v případě Projektu jej odmítl.

[36] Předně nelze přisvědčit námitce, že městský soud tuto námitku „odbil“ pouhým tvrzením, že každý projekt má své specifické požadavky. Městský soud sice v bodě 33

napadeného rozsudku skutečně uvedl, že různé projekty nelze s ohledem na odlišné podmínky, specifika a cíle porovnávat. V bodech 34 a 35 nicméně tento svůj závěr blíže konkretizoval a vysvětlil. Uvedl tedy konkrétní důvody, proč dotčený žalobní bod stěžovatelky není důvodný.

[37] NSS se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v projednávané věci se jedná o obsahově odlišné dotační podmínky stanovené v rámci různých projektů programů podpory, které nelze porovnávat. Ze soudního a správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. MP 8585/17/61200 na projekt Zlepšení a rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. MPO 62312/16/61600/1372 na projekt Vybudování obsahovala jiná ustanovení dotačních podmínek než Rozhodnutí o poskytnutí dotace na Projekt.

[38] V případě projektu Zlepšení měl být indikátor 32300 (Snížení konečné spotřeby energie u podpořených subjektů) naplněn až do 7. 6. 2023. Posouzení naplnění uvedeného indikátoru se tedy provádí až s odstupem času, nikoli v okamžiku ukončení projektu. Pokud tedy nebyl v projektu Zlepšení doložen v roce 2018 k závěrečné žádosti o platbu kolaudační souhlas, nýbrž certifikát autorizovaného inspektora, nemělo to vliv na dosažení příslušného indikátoru povinného k naplnění. V případě projektu Vybudování poté nebylo povinností příjemce dotace doložit k závěrečné žádosti o platbu kolaudační souhlas ani jiné veřejnoprávní povolení k užívání stavby. Ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 2 dotčeného rozhodnutí totiž výslovně stanovuje, že příjemce dotace musí doložit kolaudační souhlas do 18 měsíců od skutečného ukončení projektu. Oproti podmínkám v případě Projektu tedy toto speciální ustanovení poskytuje dodatečnou lhůtu k získání kolaudačního souhlasu, aniž by ukládalo povinnost jej do této doby nahradit.

[39] NSS uvádí, že v první řadě je nutné řídit se podmínkami daného dotačního projektu. V případě projektu Zlepšení bylo dosažení indikátoru povinného k naplnění navázáno na jinou povinnost dotačních podmínek. V případě projektu Vybudování poté nebyla stanovena povinnost doložit k závěrečné žádosti o platbu kolaudační souhlas či jej jakkoli nahradit. Certifikát autorizovaného inspektora tak mohl být při závěrečné žádosti o platbu v obou případech akceptován. Naproti tomu v projednávané věci bylo předložení kolaudačního souhlasu či jeho nahrazení navázáno na naplnění indikátoru 50002. Posuzované situace s ohledem na znění relevantních dotčených podmínek tudíž nejsou obdobné, jak namítá stěžovatelka. Městský soud proto správně uzavřel, že odkazy stěžovatelky na projekty uskutečňované v rámci jiných projektů podpory nejsou pro projednávanou věc příhodné. S ohledem na odlišnost dotačních podmínek pak nelze mluvit ani o porušení principu předvídatelnosti správního rozhodování a principu rovnosti ze strany žalovaného. Námitka, že žalovaný hodnotí stejné přílohy za skutkově a právně shodných situací odlišným způsobem, tak není důvodná.

III. D. Neúměrná délka schvalovacího procesu ze strany žalovaného

[40] NSS nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že v důsledku neúměrně dlouhé prodlevy při schvalování dotace žalovaným nebylo získání kolaudačního souhlasu (resp. vydání povolení k užívání nebo zahájení zkušebního provozu) ve zbývajících lhůtách k realizaci Projektu možné.

pokračování

[41] Stěžovatelka konkrétně městskému soudu vytýká, že ačkoli jsou ze správního spisu patrné údaje, z nichž plyne existence prodlevy na straně žalovaného při schvalování dotace, svůj závěr založil pouze na konstatování, že stěžovatelka svá tvrzení ničím nepodložila. Jak nicméně plyne z bodu 37 napadeného rozsudku, tímto způsobem městský soud vypořádal pouze stěžovatelkou namítanou obtížnost získání kolaudačního souhlasu. Ve vztahu k této otázce je přitom nutné přisvědčit názoru městskému soudu, že se stěžovatelka v žalobě a stejně tak v kasační stížnosti omezila pouze na obecné tvrzení o obtížnosti získání závazných stanovisek, aniž by doložila, jaké konkrétní skutečnosti jí do data ukončení Projektu bránily v předložení kolaudačního souhlasu, případně některého z veřejnoprávních povolení užívání stavby.

[42] Stěžovatelka jako na konkrétní okolnost, která jí měla znemožnit včas získat všechna potřebná závazná stanoviska a potažmo kolaudační souhlas, odkazuje pouze na neúměrně dlouhý schvalovací proces ze strany žalovaného. Ačkoli byla předběžná žádost podána již 7. 6. 2015, Rozhodnutí o přiznání dotace bylo vydáno až 30. 1. 2017 (a stěžovatelce doručeno dne 7. 2. 2017). K tomu je nicméně potřeba uvést, že tato prodleva v postupu žalovaného neměla žádný vliv na předpokládaný časový rámec, v němž mělo k realizaci Projektu dojít. Nelze ji proto považovat za okolnost, která stěžovatelce znemožnila získat včas dokumenty, které měla spojit se závěrečnou žádostí o platbu. Jak totiž uvedl již městský soud v bodě 37 napadeného rozsudku, datum 8. 6. 2018 bylo jako předpokládané datum ukončení projektu uvedeno už v žádosti o poskytnutí dotace ze dne 9. 6. 2015. Od tohoto data mohl být Projekt fakticky uskutečňován, přičemž bylo stanoveno, že doba jeho realizace nesmí překročit 3 roky od data přijatelnosti projektu, pokud nerozhodne poskytovatel dotace jinak. Den 8. 6. 2018 byl žalovaným závazně potvrzen jako den ukončení Projektu v Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 30. 1. 2017. Samotné datum ukončení Projektu – a tedy doba určená pro jeho uskutečnění – se tedy nezměnilo. Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 30. 1. 2017 navíc stěžovatelka elektronicky podepsala, čímž s ním a podmínkami tam stanovenými vyslovila svůj souhlas.

[43] S ohledem na uvedené je zřejmé, že v projednávané věci nedošlo k faktickému zkrácení lhůty pro realizaci Projektu. Stěžovatelka mohla začít realizovat Projekt již před konečným schválením žádosti ze strany žalovaného. Jak totiž plyne z Výzvy I operačního programu PIK Školící střediska, obsažené ve správním spise, v takovém případě bylo následně nutné předložit poskytovateli dotace k následné kontrole kompletní dokumentaci dříve vypsanych výběrových řízení, a to do 30 dnů od vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Pokud se tedy stěžovatelka rozhodla počkat s uskutečňováním Projektu až na vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace, aby minimalizovala své riziko, činila tak na vlastní odpovědnost. To platí tím spíše v situaci, kdy s Rozhodnutím o poskytnutí dotace následně stěžovatelka vyslovila v roce 2017 svůj souhlas. Tím se totiž zavázala ke splnění dotačních podmínek, včetně konečného data pro ukončení Projektu. Za této situace se stěžovatelka nemůže pozdního vydání Rozhodnutí o poskytnutí dotace nyní dovolat. Tato kasační námitka tudíž není důvodná.

III. E. Namítané opomenutí námitek k nejednoznačnosti dotačních podmínek

[44] V rámci čtvrtého okruhu žalobních námitek stěžovatelka vytýká městskému soudu, že se nevypořádal s veškerou její argumentací, resp. zcela záměrně přehlédl stěžovatelkou namítané vady v postupu správních orgánů, když se jejími námitkami odmítl věcně

zabývat s poukazem na to, že neuvedla, jaké podmínky měly uvedenou vadou trpět a jak má tato být přičtena k její tíži.

[45] Ani tato kasační námitka není důvodná. Stěžovatelka konkrétně rozporuje závěr městského soudu s poukazem na jí jednoznačně provedené vymezení ustanovení dotačních podmínek, které považuje za nejednoznačné a neurčité, a to konkrétně ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Vypořádání žalobních bodů týkajících se výkladu tohoto ustanovení s ohledem na argumentaci stěžovatelky v žalobě nicméně městský soud podrobně učinil již v bodech 26 až 32 napadeného rozsudku. Z této části odůvodnění je zřejmé, že městský soud nepovažoval uvedené ustanovení za nejednoznačné či neurčité. Dospěl totiž k jasnému závěru, podle něhož stěžovatelce nelze přisvědčit, že je možné kolaudační souhlas nahradit certifikátem autorizovaného inspektora. Jak bylo navíc uvedeno, toto právní posouzení městského soudu považuje NSS v řízení o kasační stížnosti za správné. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že se městský soud s její argumentací ve svém rozsudku nevypořádal. Ačkoli to neučinil výslovně v bodě 38 napadeného rozsudku, s obsahem a smyslem této žalobní argumentace se vypořádal již v bodech 26 až 32 napadeného rozsudku. Tím naplnil požadavky plynoucí z judikatury NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

[46] Z kasační stížnosti neplyne, že by stěžovatelka zpochybňovala závěr městského soudu uvedený v bodě 38 napadeného rozsudku, pokud jde o nedostatečnou konkretizaci ostatních ustanovení dotačních podmínek, která mají být podle stěžovatelky nejednoznačná. Stěžovatelka v rámci kasační námitky totiž výslovně odkazuje pouze na ustanovení Hlavy II., čl. I., odst. 4 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, se kterým nejednoznačnost spojuje. Pro úplnost nicméně NSS uvádí, že výše uvedený závěr městského soudu ob stojí rovněž ve vztahu k ostatním dotačním podmínkám. Jejich nejednoznačnost totiž stěžovatelka v žalobě – a ani nyní v kasační stížnosti – nekonkretizovala. Ani neupřesnila, jak jí měl jít jejich výklad k tíži. Závěr městského soudu uvedený v napadeném rozsudku je tudíž správný.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[48] V souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. NSS nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Tomáš Foltas

pokračování

předseda senátu